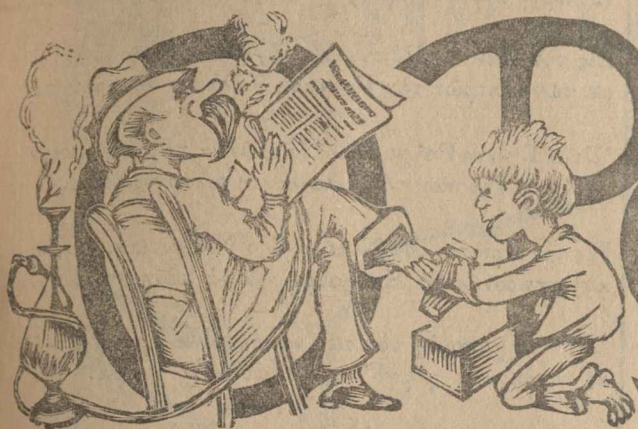

ΩΜΙΚΑ

ΕΦΗΜΕΡΙΣ ΠΟΥ ΤΗΝ ΓΡΑΦΕΙ Ο ΣΟΥΡΗΣ

Είκοστών και δεύτερον ἀριθμοῦντες χρόνον
'στὴν κλεινὴν ἐδρεύομεν γῆν τῶν Παρθενῶνων.

Χίλια ἐνιακόσα κι' ἑξή
κι' ὅλα χάπια Μπαρμπαλέξη.

Τῶν ὁρῶν μας μεταβολὴ, ἐνδιαφέρουσα πολὺ.

Γράμματα καὶ συνδρομαὶ—ἀπ' εὐθείας πρὸς ἐμέ.

Συνδρομὴ γιὰ κάθε χρόνο—ὁ κτὼ φράγκα εἶναι μόνον.

Γιὰ τὰ ξένα ὅμως μέρε—δέκα φράγκα καὶ ἴσ' τὸ χέρι.

Τοῦ Δεκέμβρη τριάντα,
τὰ συνήθη συμβάντα.

Ποῦντος ἐνιακόσα κι' ἐβδομήντα τρία,
νέου χρόνου πάλι τόση φασαρία.

**Μποναμάδες μας κι' εὐχαῖς,
ὁποῦ πέφτουν σὰν βροχαῖς.**

Καὶ πρῶτον πάντων εὐχομαι τοῦ Μεγαλειοτάτου
νὰ γίνεταί νεώτερος εἰς τὰ γενέθλιά του.

Εἰς τὸν σεπτὸν Διάδοχον τοῦ Θρόνου τῆς γαλήνης
νᾶναι μοχλὸς καὶ πρόδρομος τῆς Ἐθνικῆς Ἀμύνης.

Ἐστούς Πρίγκηπας ροπήν σφοδρὰν
πρὸς πόθους τῆς φυλῆς,
κι' ἐπιχορήγησιν ἀδρὰν
ἐκ μέρους τῆς Βουλῆς.

Ἐτὸν Πρίγκηπα Γεώργιον, ποῦ ἔρρισκεται ἑστὴν Κίνα,
ὅλην σοφὸς Κομπούκιος κι' ἀκμαῖος ἑστὴν Ἀθήνα.

Ἀρβύλας ἑστὸν Πρωθυπουργόν, ἀμπέχωνας, ἐρέας,
τρηνούς σταυρούς καὶ σταύρωμα μεγάλο τῆς παρέας.

Δίω καὶ ἑστὸν Κυριακούλη καὶ ἑστὸν Ράλλη μίαν εὐχὴν
ᾗ γρήγορα νὰ ξαναγίνουν ἓνα κόμμα, μιὰ ψυχὴ.

Εἰς τὸν Στέφανο Δραγούμη δὲ στεφάνους γιὰ τὰ λόγια,
ποῦ πε γιὰ τὴν Ρουμανίαν καὶ τὸν Βούλγαρον τὸν μπόγια.

Μικροσκόπιον τοῦ Σλήμαν, σπουδασμένου βουλευτοῦ,
τὰς ἐκρηκτικὰς τὰς ὕλας νὰ κυττάζῃ δι' αὐτοῦ.

Ἐτὸν Σωτήρη Πολυζῶν, ποῦναι τῆς Αἰγίνης προῦχων,
λιμεναρχὴν τῆς νᾶ κἀνὴ τῶρα ᾗ γρήγορα τὸν Μοῦχον.

Εἰς τὸν Γεώργη Μπαλτατζῆ, ποῦ χει γλύκα, ποῦ χει χάρη,
ἑστὸν Υπουργεῖο πιά κι' αὐτὸς δικαιοτάτα νὰ πάρῃ.

Εἰς τὸν Δέλτα Μωραΐτην, ὅπλιστὴν εἰς τοὺς σπανίους,
τὰ βαπόρικα του νὰ κἀνουν πλοῦς ὑπερωκεανείους.

Τάβλι γιὰ τὸν Πολυγένη
πρῶτος ταβλιστὴς νὰ γένη.

Καραπάνου τοῦ ᾗ ψηλοῦ Βουλευτήριον ἐκ νάνων,
καὶ τὴν πεῖτραν τοῦ πατρὸς εἰς τὸν Πύρρον Καραπάνον.

Εἰς τὸν Παπαβασιλείου, γνώστην τῆς ὑγιεινῆς,
συζητήσεις ζητημάτων τῆς ὑγείας τῆς κοινῆς.

Ἀντικλείδια ἑστὸν Λεβίδη γιὰ ν' ἀνοίγωνται ντουλάπια,
ποῦ χουν μέσα Συνταγμάτων σκληροκόβρωτα κιουτάπια.

Ἐτὸν Νέγρην τὸν Φωκίωνα, πρὸς ἔργα δυνατὸν,
μεγάλαν νομοσχέδια περὶ τῶν ἐργατῶν.

Ἐτὸν Νίκο Στράτο κι' ἑστὸν Υπουργὸς ὀργήγορα νὰ λάχῃ,
καὶ ἑστὸν Χατζηαλεξανδρῆ τὸν λόγο σ' ὅλα νάχῃ.

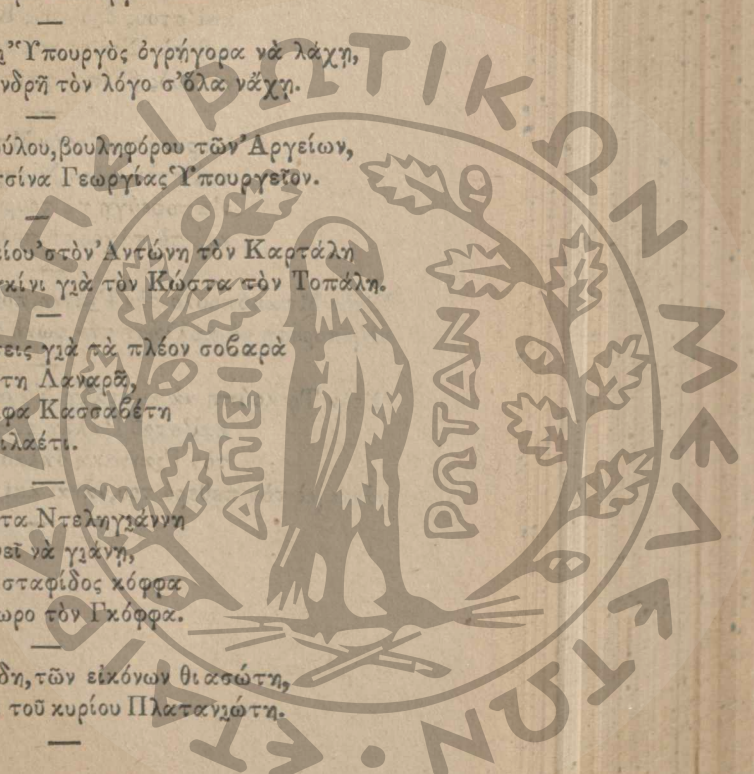
Μένος τοῦ Καρπετοπούλου, βουλευτοῦ τῶν Ἀργείων,
καὶ τοῦ Θῆτα τοῦ Ρετσίνα Γεωργιάς ἑστὸν Υπουργεῖον.

Πάντα πόθον ἑστὸν Υπουργεῖον ἑστὸν Ἀντώνη τὸν Καρτάλη
καὶ Χανούμισσας γιὰ γκίνη γιὰ τὸν Κώστα τὸν Τοπάλη.

Φάκελλον μ' ἐπερωτήσεις γιὰ τὰ πλέον σοβαρὰ
ἑστὸν Βολιώτη Λαναρᾶ,
καὶ ἑστὸν Ἀλφά Κασσαδέτη
Ζαγορίσιο Βιλαέτι.

Εἰς τὸν Νώντα Ντεληγιάννη
ὅπου τοῦ πονεῖ νὰ γιάνῃ,
κι' ἐκλεκτῆς σταφίδος κόφφα
γιὰ τὸν Θόδωρον τὸν Γκόφφα.

Εἰς τὸν Μιτὸν Φωτιάδην, τῶν εἰκόνων θιασώτη,
μιὰ καλὴ φωτογραφία τοῦ κυρίου Πλατανιώτη.

Εἰς τὸν Ζῶτο τὸν Κωστή μιὰ καρδιά χωρὶς σελέτια
καὶ περίφημα κουμπιά γιὰ τὰ δρό του μανικέτια.

Εἰς τὸν κύριο Μπουφίδη
κι' ἔξω μένων νὰ τιμᾶται,
καὶ τῆς Κρήτης τὸ παξεῖδι
πότε πότε νὰ θυμᾶται.

Νύφη γιὰ τὸν Καφαντάρη μὲ μιὰ προίκα δυνατή,
καὶ σὺ σπῆτι μου νὰ παίξῃ τόμπολα καὶ πατητή.

Ἐπὶ τὸν Λομβάρδο νῆχῃ πάντα ἔσὺν ποδόγυρο μαγνήτη
καὶ τὴν Δημαρχίαν Πύργου γιὰ τὸν Γιάννη Κρεστενίτη.

Εἰς τὸν Φούφα τὸν Γρηγόρη, τὸν πιστὸν ἑστὰ καθεστῶτα,
ἔνωσιν Ἀμαλιάδος καὶ Γαστούνης ὅπως πρῶτα.

Τούναντιον ἔσὺν Σισίνη
καὶ ἔσὺν χωρισμὸν νὰ μείνῃ.

Ἐπὶ τὸν Κατσίνας τοὺς Θηβαίους νὰ μὴ μοιάζουμε πολὺ
καὶ νὰ ξέρουν ποῖος ὁ Γεώργιος κι' ὁ Δημήτρης ἑστὴ Βουλῇ.

Εἰς τὸν ρέκτην τῆς Παιδείας Στεφανόπουλον τὸν Χρήστον
ν' ἀφανίσῃ τὴν σωρεῖαν τῶν φυλλᾶδων τῶν ἀχρήστων,
καὶ κανόνας παναρχαίους ἐτησίων, χλοῦνων, χρήστων.

Γάντια γιὰ τὸν Μακρζίνη, ποῦχει πρῶτης προτομῇ,
καὶ βισάντο Σαντορήνης ἑστὸν καλὸ τὸν Ἀσιμῇ.

Ἐπὶ τῆς Ἰθάκης Δενδρινό,
ποῦ τοῦ βαστοῦν τὰ κότσα,
ἐν αὐτοκίνητο τρανὸ
ν' ἀφήσῃ τὴν καρότσα.

Ἐπὶ τὸν Στάη νέους θησαυροὺς ἐκ τῶν Ἀντικυθήρων,
ἑστὸν Τάκη νὰ μὴ ρίχνεται κατὰ τῶν καλογήρων.

Ἐπὶ τὸν Λάππα νὰ κορδώνεται μὲ τὰ ναστηματάκι του,
κι' ἕνα φαλλίδι ἑστὸν Φωκᾶ γιὰ τὸ παραμουστάκι του.

Εἰς τὸν Βάρβογλη κοντύλι, ποῦ κι' ἀριστερὰ νὰ γράφῃ,
μιὰ νταμτζάνα ἑστὸν Μπαλάφα καὶ ἑστὸν Μπογιατζῆ ξουράφι.

Εἰς τὸν Ραδινὸ κομπόστα,
καὶ τοὺς δρό τοὺς Κουμουνδούρους
καὶ τὸν Σπύρο καὶ τὸν Κώστα
νὰ τοὺς βλέπω πάντα ντούρους.

Περιπάτους ἑστὸν Μπασιᾶ,
καὶ ἑστὸν Νίκο Μισυρλή
ν' ἀποφεύγῃ τὰ τουρσιὰ
καὶ τὸ πάχος τὸ πολὺ.

Ἐπὶ τὸν Μπακόπουλο τὸν Γιάννη, ποῦ πιστὸς ἑστὸ κόμμα μένει,
νὰ μ' ἐπείσῃ νὰ κολλήσῃ τὴν φωνὴν τὴν ραγισμένην.

Ἐπὶ τὸν Τρικώπη νὰ κυττάξῃ Ναυκρατούσας νύκτα μέρκα,
καὶ ἑστὸν Ράλλη τὸ παιδί,
τὸν Γιαννάκη δηλαδὴ,
νᾶναι μὲ τὸν πεθερό του, νᾶναι καὶ μὲ τὸν πατέρα.

Ἐπὶ τὸν Καλαμάρη Γκράν-Ὁτέλ, σπῆτι ἑστὸν Βαφειάδη
καὶ σχέδια γιὰ φυλακαί, ἑστὸν Δέλτα Βοκοτόπουλο,
κι' ἕνα χαρτοφυλάκιον ἑστὸν Πρωτοπαπαδόκη
νὰ πέρνῃ περισσότερα χαρτιά γιὰ τὸν Σιμόπουλο.

Εἰς τὸν Μανώλη Ρέπουλη, ποῦχει σωστὰ τὰ λόγια,
μὲ τῶν Πατρῶν τὸν Γούνερ ν' ἀλλάξῃ κομπολόγη.

Ἐπὶ τὸν Γιάννη Ρούφο τῶν Πατρῶν νὰ παρακορορεύεται
καὶ ἑστὸν Γεροκωστόπουλο νὰ μὴ φιλαργυρεύεται.

Εἰς τὸν Κρίστη τὸν Νικόλα δρό Ναζιότικας μὴ γύριε
καὶ σαποῦν, ἑστὸν Κουλούρη γιὰ νὰ κἀνῃ μπουμπουλί.

Ἐπὶ τὸν Σιμόπουλο τὸν πὲρ νὰ μὴν εἶναι κατηφής
κι' αὐτοκίνητο γοργὸ ἑστὸν Σιμόπουλο τὸν φίς.

Ἐπὶ τῆς Νκυπάκτου τὸν Σισμάνη
νὰ μιλᾷ μὲ τὴν σειρὰ του,
καὶ ἑστὸν Καναβὸ τὸν Γιάννη
νὰ φοιτᾷ στοῦ Ζαχαράτου.

Χρήσιν Γαλλικῶν μεγάλων τοῦ κυρίου Χρηστοπούλου,
καὶ κουράγιο ἑστὸν Μοσχούλα κατὰ τοῦ Βοκοτόπουλου.

Ἐπὶ τὸν Βοζίκη τὸν καιρὸ τοῦ κουτουροῦ νὰ μὴν τὸν χάσῃ
καὶ ἑστὸν Ἀλφ' Ἀντασταίου μία γλώσσα σὰν ροδάνι.

Ἐπὶ τὴν κίνα ἑστὸν Βουδούρη καὶ κατὰλογον ποικίλων
δλων τῶν τῆς Παρνασσίδος δημοσίων ὑπαλλήλων.

Διπλωμάτου νοῦ καὶ χάρι
ἑστὸν Ἰδραίο Κουντουριώτη,
κι' ἀναρίθμητο σιτάρι
ἑστὸν Σπετσῶν τὸν Καστριώτη.

Εἰς τὸν Σάκκη ρεδιγκότα,
ἕνα φέσι ἑστὸν Φεσσᾶ,
καὶ ἑστὸν Μπούμπουλη τὸν Γιώτα
καρκαμέλαις νὰ μασσᾷ.

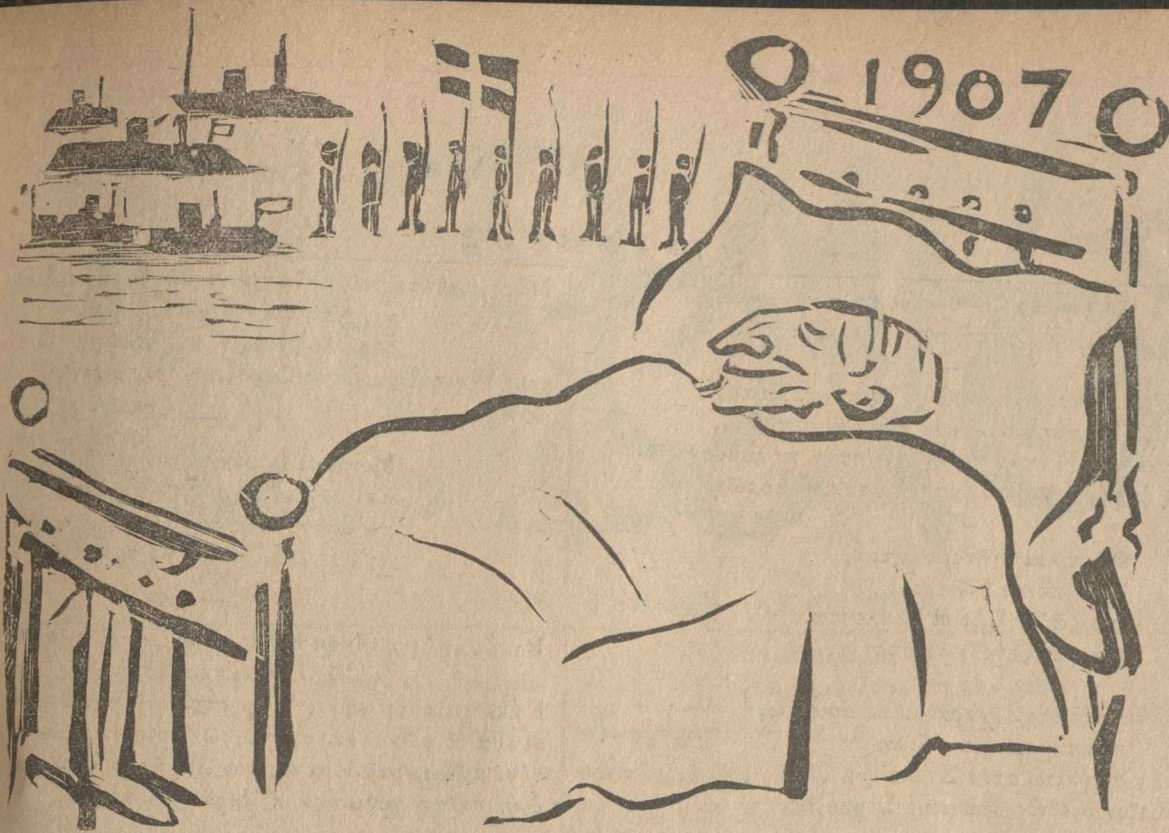
Περὶ νομίμων ἐκλογῶν μιὰ μέθοδο μεγάλη
ἑστὴς Τήνου τὸν Μκυρομαρᾶ, καθὼς καὶ ἑστὸν Βιτάλη.

Ἐπὶ τὸν Κώστα τὸν Ἀγαθοκλῆ τρεχάματα πολλὰ,
καὶ ἑστὸν Γεωργακόπουλο νὰ μὴν παραγελᾷ.

Ἐπὶ τὸν Γκότση, πρῶτο Πατρινό,
ἀφρόγαλ' ἀπ' τὸν Ὠλενό,
κατσίκι καὶ περίσσιο
γιαοῦρτι σακκουλίσιο.

Λεμόνια Πόρου καὶ δουλεζαῖς
εἰς τὸν Γεωργάκη Κορυζῆ,
καὶ Σαλωνίτικας ἐλῆαῖς
ἑστὸν Δημητράκη Κρεμεζῆ.

Δρεῖσι ἑστὸν Πονηρόπουλο,
γερὴ φωνὴ ἑστὸν Μάνεση,
καὶ ἑστὸν Καλογερόπουλο
λίγ' ἡσυχία κι' ἄνεσι.

Εἰς τὸν Λουπρίτη γρήγορα νὰ γίνουιν ἐθνικά
ἑστὸν τὰ σχέδια τὰ Στρατιωτικά.

Ἐπὶ τὸν Καρσισάκη πάππων κατορθώματα,
καὶ τὸν Τριανταφυλλάκο νὰ σκαρώνῃ κόμματα.

Ἐπὶ τὸν Ζερβὸ καὶ ἑστὸν Μαρκέτη
καὶ ἑστὸν Σπύρο Παῖπέτη
τὸ καλλίτερο ρουσφέτι.

Ἐπὶ τὸν Στεφάνου νὰ τὸν στείλουν ὅπως κι' ἄλλοτε ἑστὸν Πόλι,
καὶ τὸν Βούζουλα ζουμπουλίκα καὶ ἑστὸν Τσουχλο πορτοφύλι.

Εἰς τὸν Ἄθω τὸν Ρωμάνο μὲ Ρωμάνους νὰ τὰ βάζῃ
κι' ὅλο νὰ τοὺς τὰ διαβάξῃ.

Σ' ὅλους τοὺς ἀντιμουτσούνους
πλήρεις μένους, πλήρεις θέρους
νὰ κτυποῦν καὶ τοὺς Ρωμάνους,
νὰ κτυποῦν καὶ τοὺς Βουλγάρους.

Δένδρα Χριστουγεννιάτικα,
δένδρα Πρωτοχρονιάτικα
μὲ σκίρτημα ψυχῶν.

Καὶ δῶρ' ἀπάνω ἑστὰ κλαδιά
γιὰ τὰ καυμένα τὰ παιδιὰ
προσφύγων δυστυχῶν.

Οἱ πόθοι ν' ἀνταμώνονται
κι' οἱ πόνοι τῶν διωγμένων,
κι' ἐδῶ νὰ βαλσαμώνονται
μὲ δένδρα Χριστουγεννίων.

Ἐπὶ τὸν Ρωμάϊκο Ταμίαις
μὲ τὰ δρό του νὰ μὴν κλέβῃ,

νᾶναι κράτος εὐνομίας
κι' ἀνθρωπιά νὰ βασιλεύῃ.

Νὰ μὴ φαίνεται σὰν χάνι,
νὰ μὴ ἔχῃ φαμαρόνο,
καὶ τὴν δόξα του νὰ κἀνῃ
μὲ τὰ χέρια του καὶ μόνο.

Ἰδικὰ του νᾶχῃ κλέη
κι' ὅχι τὰ παλὰ νὰ λήῃ.
Κυνικῶς νὰ μὴ γελᾷ,
νὰ μὴ θέλῃ συγγενεῖς,
μήτε νὰ τὸ γαργαλᾷ
ξένος δάκτυλος κανεῖς.

Ὁ καθένας μὲ τιμὴ
νὰ κερδίζῃ τὸ ψωμί
δίχως δόλου νὰ κλέβῃ
τὸν δυνάμενον νὰ κλέβῃ.

Πάσης ἀρετῆς κομίνι
τὸ Ρωμάϊκο νὰ γίνῃ,
κι' ἀρεσιμάνιον νὰ δόξῃ
τὴν ρομφαίαν τὴν πυρρίνην,
δίχως ὅμως νὰ τὰρᾷ
τὴν παγκόσμιον εἰρήνην.

Κι' ὅταν παύσῃ παρ' ἐλπίδα τοὺς γαιδάρους νὰ τιμᾷ,
κι' ὅταν ὀντως γίνῃ κράτος ὅχι πρὸς τὸ θεᾶθῃναι,
τότ' ἐγὼ δὲν θὰ τοῦ δίνω κάθε χρόνο μπουναμῆ
τὸ βραβεῖο Φασουλόμελ, ποῦ τὸ ξέρουν ὅλοι τῆναι.

Εὐχαριστήριον
ἑστὸ Βουλευτήριον.

Εὐχαριστῶ θερμότατα τοὺς κράτους τοὺς πατέρας,
ποῦ γιὰ τοῦ Νόμπελ τοῦ κλεινοῦ μ' ἐπρότειναν τὸ γέρας.

Τέτοια τιμή των βουλευτῶν παντοῦ θὰ τὴν σαλπίσω
κι' ὅσα γιὰ τούτους ἔψαλα τὰ πέρνω τώρα πίσω.

Εὐχαριστῶ... μού' πλήρωσαν τὰ ψαλτικά με τόκο...
χαρά μου, ποῦ θυμήθηκαν κι' ἐμὲ τὸν στιχοπλόκο,
κι' ἀπλόνομαι φαρδύς πλατὺς κι' ἐγὼ στήν πολυθρόνα μου
κι' ἔχω τὴν ψῆφον τῆς Βουλῆς τιμὴ μου καὶ κορῶνα μου.

Φᾶτε καὶ πιῆτε, ποιηταί,
ὅτ' ἀπέντε Βιλαέτια...
γιὰ σᾶς' μιλοῦν οἱ Βουλευταί,
γιὰ σᾶς' ζητοῦν ρουσφέτια.

Εὐχαριστῶ θερμότατα... χαρὰ στοὺς ἀοιδούς,
καὶ σήμερα με τόλμη
πηγαίνω στήν Στοκόλμη
ζητῶν βραβεῖον διεθνὲς ἀπὸ τοὺς Σουηδοὺς.

Ἐ! σύ, μού' λένε, Φασουλῆ, τῆς Ρωμηοσύνης νοῦλα,
ἐδῶ καράβια χάνονται καὶ σὺ ποῦ πᾶς, βαρκοῦλα;
Δὲν πᾶς, μωρέ, νὰ ξαπλωθῇς με ναργιλέ μαρκοῦτσι,
μόνο ζητεῖς ν' ἀγωνισθῇς μαζί με τὸν Καρντούτση,
τὸν Μόμσεν, τὸν Σουλλὺ-Προυντόμ, τὸν Ροῦζβελτ, τὸν Μιστράλ,
καὶ πύργους ὀνειρεύεσαι κι' ἕνα παλαί-κριστάλ;

Κι' ἐγὼ μαι Φασουλῆ—Προυντόμ τοὺς λέω, Σουηδοί,
καὶ φθάνω τώρα πτερωτός
ἐκ τῆς ἐστίας τοῦ φωτός,
ὅπου πολλῶν ἀηδιῶν φυτρώνουν ἀοιδοί.

Βραβεύσετέ με, τοὺς' μιῶ με συντριβὴν καρδίας,
καὶ ψιθυρίζω στὸν Ὁσκάρ τῆς φίλης Σουηδίας:

Ὁσκάρ λὸ σά,
μὰ νὸν ντιρά.

Τοῦ διηγοῦμαι τὸ καὶ τό,
ξαπλώνω σ' ἕναν καναπέ,
καὶ τὸ βραβεῖον ἀπαιτῶ
μ' Ἑλληνικώτατον τουπέ.

Κι' ὁ Βασιλεὺς ἐφώνηξε γιὰ' με τὸν παπαρδέλα:
ἐκ τῆς Ἑλλάδος ἔρχεται, δὲν εἶναι παῖξε γέλα.
Ἑλλάς, Ἑλλάς, ἡ δόξα σου παντοῦ διαπορεύεται,
καὶ τώρα δῶστε το κι' αὐτοῦ κι' ἄς πάη νὰ κουρεύεται.

Εὐχαριστῶ θερμότατα τοῦ κράτους τοὺς πατέρας...
τοῦ Νόμπελ ὀνειρεύομαι πῶς μοῦστεῖλαν τὸ γέρας.
Κυττάζω φίλους γύρω μου καὶ κόσμος περισσό,
μ' ἔξελισαν με τῆς φωνᾶς,
καὶ σκούζει κάθε κουνενός:
νὰ ζήσης, μπάρμπα, δῶστε μου κι' ἐμένα τὸ μισό.

Ὅριστε μας!... κι' ὁ Φασουλῆς,
ὁ στιχογράφος ὁ κουρελῆς,
μὲ μίαν ψῆφον τῆς Βουλῆς
ἐβγήκε τώρα παραλῆς.

Μάρς, ριχθῆτε τοῦ κανάβια νὰ σᾶς δώσῃ μερδικό,
γιὰ τὴν δόξα δὲν μᾶς μέλει,
Ξερῇ δόξα ποῖος τὴν θέλει;
τοὺς Ρωμηοὺς τοὺς δαιμονίζει μόνο τὸ χρηματικό.

Μοίρασέ το, κουφαχδόν,
καὶ δὲν εἶσαι σὺ γιὰ πλοῦτο...
τὸ φυσοῦν καὶ δὲν κρυώνει,
κι' ἐμπλεξά κακὰ με τοῦτο.

Βραβεῖον ἔ; τοῦ Νόμπελ ἔ; με δόξα καὶ παράδα,
μού' λέν οἱ μασκαράδες.
Κάθε γνωστός μου κι' ἄγνωστος μοῦ γίνεται ταμπό...
δὲν θὰ τὸ φᾶς μονάχος σου, τῶν δρόμων ριμαδόρε...
τότε κι' ἐγὼ μιμούμενος τὸν Δήμαρχο Μερκούρη
ἐγύρισα τὰ χρήματα κι' ἐκράτησα τὸ νόρε.

Εὐχαριστῶ θερμότατα τοῦ κράτους τοὺς πατέρας,
κι' εἴθε σ' ἀγῶνας ἱεροῦς
νὰ τοὺς βραβεύῃς στιβαροῦς
τὸ χέρι τῆς μητέρας.

Καὶ καμπόσαις ποικιλίαις,
μ' ἄλλους λόγους ἀγγελίαις.

Ὁ κύριος Καράμπελας, ὁ Λεωνίδας ἦτοι,
ἐν τοῖς μετὰλλοις ἄριστος, ἀρραβωνιάσθη τώρα
μὲ μιὰ κοπέλ' ἀφρόπλαστη, κρινώδη, κι' ἀπὸ σπῆτι,
μὲ τὴν Δοσίου τὴν Φιφῆ, τρεῖς κόμ. ἰλ φὸ Σινιόρα.
Κι' ὁ Φασουλῆς φαμελικῶς ἀπὸ ψυχῆς ἔχαρη
κι' εὐχήθη γάμους' γρήγορα κι' ἐκεῖνος' στὸ ζευγάρι.

Τῶν Παίδων ἡ Διάπλασις μακρὸν δραμοῦσα δρόμον
ἐξέδωκε θαυμάσιον καὶ πλήρη κάλλους τόμον,
καὶ χρόνους εἰκοσιοκτὼ με τοῦτον ἐτελείωσεν
καὶ πανταχοῦ τὸ κράτος τῆς στερεῆς ἐθεμελίωσεν.

Μές' στὸ Λοῦβρο τὸ μεγάλο, μέσ' στὸ Λοῦβρο τὸ γνῶστο
τοῦ γνωστοῦ Κανελλοπούλου, τὸ καθ' ὅλα θαυμαστό,
νέους θάβρετε κι' ἐφέτος μπογαμάδες ἐξαισίους
γιὰ πτωχοὺς καὶ γιὰ πλουσίους.
Ἐκπεσμός παντοῦ σπουδαῖος, εἴκοσι τοῖς ἑκατόν,
κι' ὅλος ὁ Ρωμῆος δὲν φθάνει πρὸς περιγραφὴν αὐτῶν.
Ἀπερίγραπτος τῶντι τέτοιος πλοῦτος Χαλιμάς,
τέτοιος θησαυρὸς μυθώδης, ποῦ κατέπληξε κι' ἐμᾶς.
Μάρς' στὸ Λοῦβρο καὶ τοῦ πλοῦτου καὶ τῆς πτωχικῆς θέρμης
κι' ἐκεῖ μόνοι σας θὰ δῆτε πῶς δὲν λέμε ψέματα.

Τοῦ Ρωμηοῦ μας τὸ Γραφεῖον τὸ κατὰ μέτρον ὥδων
στῆς Πηγῆς τῆς Ζωοδόχου κεῖται, τώρα τὴν ὁδὸν,
ποῦναι ἡράσεως μεγάλης πολυτάραχος σταθμός,
στὴν οἰκίαν Ἐμπειρίκου, δεκατέσσερ' ἀριθμός.